

Joan Maragall

BIOGRAFIA

(Barcelona, 1860-1911)

El seu pare era fabricant de teixits. Quan va acabar el batxillerat, que combinava amb altres estudis complementaris d'idiomes i piano, va treballar durant uns quants anys en el negoci familiar; però aquest no l'interessava gaire i, finalment, va aconseguir cursar la carrera d'advocat a la universitat de Barcelona. Mentre estudiava va sentir la necessitat de començar a escriure i l'any 1881 va presentar-se als Jocs Florals, en els quals va guanyar la Flor Natural.

Aviat, es va dedicar a la tasca periodística i va ser secretari de redacció del *Diario de Barcelona*. L'any 1891 es va casar amb Clara Noble, amb la qual va tenir tretze fills. També va publicar alguns poemes i articles sobre Nietzsche i Goethe a *L'Avenç*.

L'any 1893 va ser elegit membre de l'Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona, un any més tard, amb el poema «La sardana», va ser premiat als Jocs Florals de Barcelona. L'any 1898, la pèrdua de les colònies va provocar que Joan Maragall prengués en consideració aquest problema i el tractés en alguns articles.

Va fer uns quants viatges a Madrid i Castella i va entrar en contacte amb els intel·lectuals castellans, com Unamuno, Giner de los Ríos, Martínez Ruiz, etc.

Tot i que la seva residència habitual era a Barcelona, va passar dues temporades llargues a Caldetes i Camprodon per motius de salut.

L'any 1903 és nomenat president de l'Ateneu Barcelonès. Arran dels fets que es van esdevenir durant la Setmana Tràgica a Barcelona, va redactar tres articles per a *La Veu de Catalunya* que van causar un gran ressò i impacte en la societat catalana de l'època («Ah! Barcelona...», «La ciutat del perdó» i «L'església cremada»).

Va ser nomenat membre de l'Institut d'Estudis Catalans l'any 1911, mesos abans de morir.

OBRA

-un enaltiment de la vida-

Joan Maragall configura la tensió vital i social de tota una època. La seva vida i la seva obra, difícilment destriables, exemplifiquen l'evolució de la societat catalana durant el Modernisme i, al mateix temps, constitueixen un paràmetre per avaluar la penetració dels corrents poètics europeus en la literatura catalana.

La seva obra poètica s'inicia amb *Poesies* (1895). «*L'oda infinita*», el primer poema del llibre, proclama la seva decidida vocació de poeta. Durant aquests anys, Maragall ha rebut influències de Goethe (n'ha traduït *Alexis i Dora*, *Elegies romanes*, etc), la poesia del qual admira per l'elegància i el ritme solemne del vers, i de Nietzsche (en tradueix un fragment d'*Així parlà Zarathustra*), que l'encisa per la càrrega de vitalisme que desprèn i per la seva defensa de l'individualisme. El poema «*Excelsior*» està revestit de vitalisme nietzschian, i la primera part de «*Pirinenques*» participa de la solemnitat del vers goethià.

El 1900 es publica *Visions i Cants*, que, com el mateix títol indica, té dues parts: les *Visions*, un intent de recercar l'essència de la catalanitat a través de mites i llegendes autòctons que simbolitzen i defineixen l'esperit del poble català, i els *Cants*, escrits amb una clara voluntat patriòtica. Els tres «*Cants de guerra*» són la resposta regeneradora a la crisi de l'Estat espanyol arran dels fets de 1898.

Al recull *Enllà* (1906), molt més moderat. Hi predominen els poemes descriptius, que reflecteixen la mateixa emoció meravellada davant de la natura.

A *Seqüències* (1911), Maragall continua la temàtica d'enaltiment de la natura, insereix els poemes dedicats a Haidé (que manifesten un amor més o menys idíl·lic per mitjà del tema prerrafaelita de la «*donna angelicata*», entre sublimada i perfecta), i introdueix el tema de la reflexió metafísica amb el *Cant espiritual*.

A part d'escriure la tragèdia *Nausica*, composta a partir d'un projecte que havia deixat Goethe i estrenada l'any 1910, Maragall és conegut per les seves traduccions de Nietzsche, Goethe, Wagner i Novalis.

Maragall exerceix, també, com a periodista. Les seves nombroses i habituals col·laboracions periodístiques influeixen d'una manera decisiva sobre la societat del seu temps.

La teoria de la «paraula viva»

Si l'obra poètica de Maragall es caracteritza per l'exaltació de la vida, per aquest vitalisme que deriva del Romanticisme alemany (Novalis, Goethe, Wagner), la seva concepció de la poesia, exposada a *Elogi de la paraula* (1903), a *Elogi de la poesia* (1907). En aquests assaigs, Maragall formula la seva teoria de la «paraula viva».

Maragall considera que la paraula és un do sagrat atorgat al poeta, el qual l'ha d'acollir d'una manera receptiva, passiva. L'home, en el seu ús diari, desvirtua la significació poètica de les paraules. El poeta, més sensible, restitueix en la poesia el significat primigeni de la llengua. La poesia, per tant, és el resultat de la inspiració i de la intuïció, i ha de defugir l'artifici. L'art veritable serà l'art espontani i sincer, i per això

Maragall s'inspira en la poesia popular. Considera la poesia com la màxima forma de coneixement i li confereix un poder de redempció. Tot això ens porta a qualificar Maragall com un poeta neoromàntic.

Temes i estil

Els temes fonamentals de la seva poesia són els següents:

- El paisatge, contemplat amb encís, amb els ulls àvids de qui percep «tot el misteri que la terra enclou», i amb el qual el poeta aspira a fondre's: «Pirinenques», «Vistes al mar», «La vaca cega», «La fageda d'En Jordà», etc.

- L'amor familiar, que es manifesta en la felicitat, en el festeig i en el matrimoni («Les minves del gener», «Festeig vora la mar Cantàbrica», «Conjugal», etc). També concep un amor més idíl·lic i essencial «Haidé».

- Els mites populars, les llegendes tradicionals, que s'encaminen a descobrir els trets essencials de l'ànima catalana: «El Comte Arnau», «Joan Garí», «El mal caçador», etc. En aquesta mateixa línia, Maragall revalora la poesia popular, tant pel que fa a la forma com pel que fa a la temàtica.

- L'entorn politicosocial i la preocupació per la Catalunya del seu temps. Aquesta preocupació queda reflectida a: «Paternal», els tres «Cants de guerra», «Oda nova a Barcelona», etc.

- El plantejament de qüestions de tipus metafísic, com en el cas d'«Excelsior», «L'oda infinita», «Cant espiritual»... En aquest poema, hi afloren les creences del poeta i el seu desig vitalista de fer de la vida terrenal i de la celestial una mateixa cosa.

Com a conseqüència de la teoria estètica, Maragall propugna una poesia lliure d'enfarfecs retòrics, una poesia senzilla i directa: les formes estròfiques utilitzades per ell no són complexes ni artificioses, i això no és estrany si tenim en compte la seva voluntat de crear una poesia espontània, allunyada de qualsevol artifici. Tanmateix, Maragall té cura dels seus versos i, partint d'un lèxic senzill i entenedor, intenta suggerir emoció mitjançant exclamacions, adverbis intensificadors, adjectius cromàtics i, sobretot, amb l'ús de la personificació.